

запропорений
КОЖАДР
The Hedgehog

кусає і коле двічі в місяць

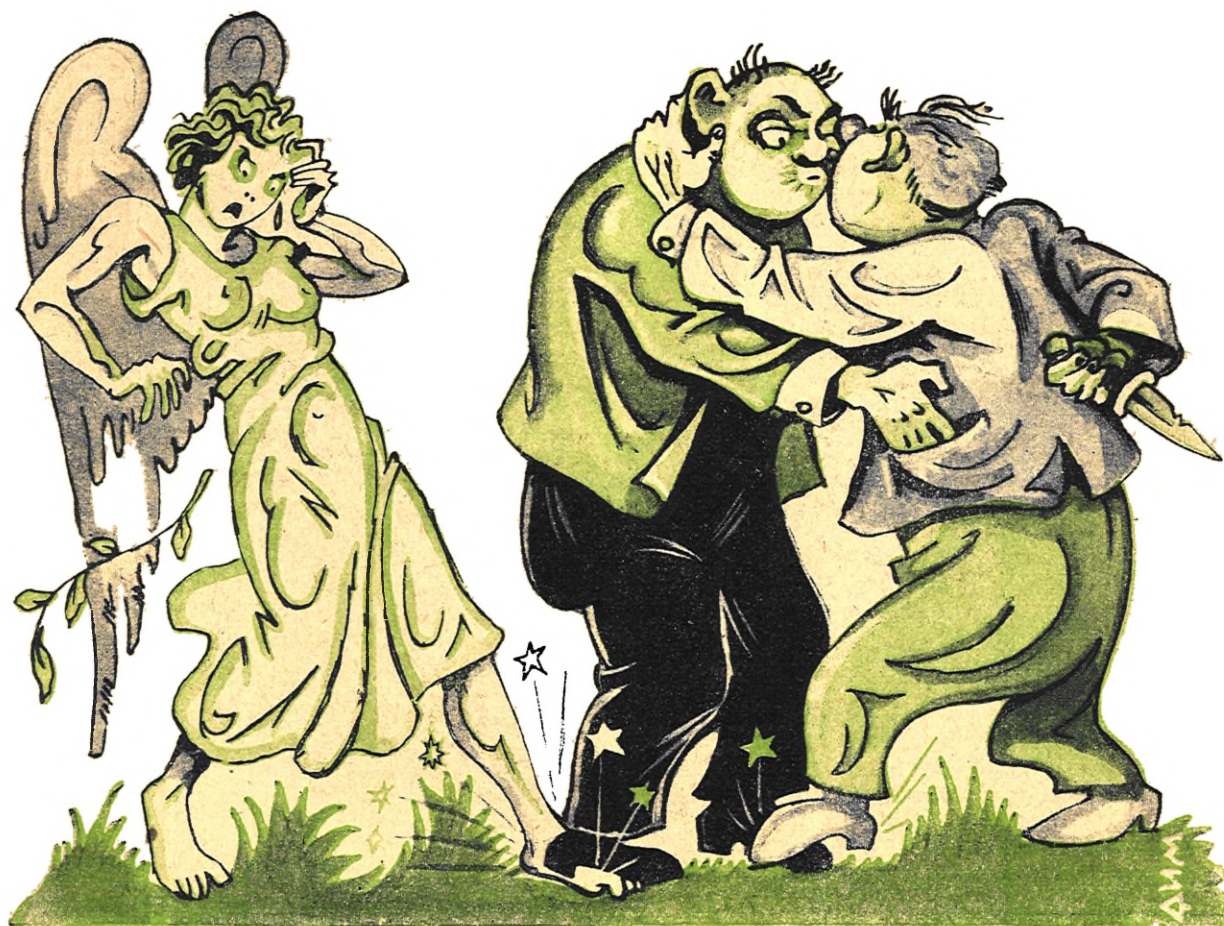
Ч.: 5.

Мюнхен-Ельванген, липень (перший зошит) 1947.

Рік: II.

Кум до кума залицявся

Лондон. (ББС, ЮП). Відкриваючи 19-го червня в Нижній палаті дебати з приводу зовнішньої політики Англії, кол. міністер закордонних справ А. Іден сказав, що на перешкоді до видужання Європи стоїть та обставина, що не пощастило досягнути між альянтами конструктивної згоди.

Ангел миру: Рятуйте-у-йте!

Було - минулося!!!

Гітлер заповів винищення народів і — сам загинув. Ганебно зламається також нова, вже не брунатна, але червона вісь Москва-Варшава-Прага. Бо — „не втнеши, Аврааме, Ізаака!“ сказав ангел Божий і схопив розлюченого вусатого батька за руку.

Сміх крізь сльози:

Як я став директором департаменту

Боже мій, як я зрадив, коли, якось, 30 червня, у своєму маленькому детекторі почув українську мову і довідався, що в великій (15 x 8 метрів) залі „Просвіти“ оголошено українську державу, що на ратушовій вежі города Лева знову замаяв синьо-жовтий прапор і що львівські камінні леви ожили й обороняють цей прапор, бо герої-будівники не мають часу. Одні маршують на схід, інші на власну руку — „організують боєприпаси“.

А коли я почув, що створено також уряд, український правдивий уряд, і прем'єром є навіть мій колега, що з ним ми разом пробували перед чотирма роками одну імось здобути за свою спільну тещу (вона мала чотири доньки!), тоді я не витримав. Я розцілював свою маму, що тишилася зі мною та чомусь сумно при тому посміхалась, і пішов — також.

Колись я був собі маленький акцизний урядовець, один із 11 успіхів нормалізації українсько-польських взаємин, і тому, що моя посада мала характер суто політичний, я мусів чогось там навчитися, щоб не зробити сорому українському імені.

Я зголосився до міністра фінансів, куди післав мене мій колега прем'єр. Міністр був чоловік старший і поважний — йому було вже 23 роки і всі відносилися до нього з пошаною. Я також, хоч і мав уже тоді 27 літ.

— Слава Україні! — привітав я міністра.

— Героям слава! — відповів він, а я зашарівся, збентежений тією незаслуженою похвалою.

Іменований героєм, я набрав сміливості і розповів міністрові, що і як. Я був у Зборові ніби зразу практикантом, а потім навіть скарбовим підкомісарем і тому думаю, що в ресорті посередніх податків я міг би щасливо відновлений українській державі пригодитися.

— Як це ви, друже, розумієте посередні податки? — перебив мене міністр фінансів.

Я переповів йому все те, чого ради доброго українського імені навчився в польській акцизній штубі, а міністр слухав уважно, дивувався, агакав, і робив записки.

— Так, так, бачите, друже! Добре, що ви мені це сказали, тепер я вже трохи орієнтуюсь. Досі я не мав змоги тим займатися, бо, знаєте, ті мельниківці... стільки роботи, щоб відкрити очі народів, хто вони такі, а хто такі ми...

Закінчення на 7-й стор.

ЛАХИ І ЛАХИ

Це було якраз учора. Заходить „Комар“, як йому і слід, у кімнату, де має бути його редакція, і дивиться, і нюхає, і — агій, очі йому вилазять, і зачихався, і вже хотів утікати, якби на нього з язиком не вискочила — жовта муха.

— Ви чого сюди претесе? Стягнути щось хочете? га? — каже злюща „тсе-тсе“.

Бачить комарина, що ті люди, хоч вони і з Дахауерштрассе 9, не прийшли його нафталіном викурювати, але лише, зовсім неозброєні, лічать... лахи.

Лічать і лічать, і лічать. Жадні очі, жадні руки, жадні думки.

Одна суконка, друга суконка, третя, десята, сота...

Дивиться „Комар“ на них і уявляє собі... всі ті жінки, що там, за морем, в них ходили. Паслива Америка — там є допіру добре! Там так добре, що туди попадають у нагороду за чесне християнське життя навіть самі янголи з неба.

Зрештою, ми не знаємо, як одягаються в небі, але в Америці, судячи по лахах, то єт, що й говорити й оскому на наші бідні жінки наводити. Вбираються там ріжно. В добрих речах ходять самі, а дрянні для нас висилають, але хіба ж це чемно під даровану спідницю заглядати? Тому: окей!

Хоч не вийшло „окей“ з тим, кому ці речі довірити для розподілу між голий, босий і обірваний народ. Частина громадянства домагалася, щоб це зробила Суспільна Опіка Обласного Представництва. Але друга частина цього ж самого громадянства за протестувала перед.. єт, не важно. Згадані (не-важно!) чинники, що, як відомо, чхають на всі матеріялістичні блага, вирішили справу лахів — ідеалістично. Вони передали їх для розподілу кадетникам, що, як знову відомо, опікуються лише самі собою, ну, і евентуально не-біжчиками. Тепер даватимуть ці лахи найбільш заслужним або, наприклад, як не буде кого в чім поховати; або .., або або, якщо хтось підпише заяву, що це буде сидіти в капеті. Частину лахів розділюватимуть також студенти з ЦЕСУС-у (велике Е), які вже мають у тому вправу, бо нещодавно розділили між усіх студентів кере-пакети. Але це корисне і для суспільства, бо потім такі розділені речі можна дешево купити на паску.

А тимчасом... моліться, братія моя, щоб, чого доброго, не надув хто милостивих жертводавців, так, як це минулого року в Австрії один єгомосьнатягнув... папу Римського. Аякже!

Стрункі ноги, зелені очі, червоні губи і золоте серце — це власне була Ліда. Любилися в ній усі, але вона вибрала лише одного. Марка. Повінчалися і жили по-божому. Як і слід.

Але прийшов 1939 рік. Марко пішов на війну і не вертався. Ліда була солом'яна вдова.

Кругла постать, розквітлі груди, загадочний усміх і секс-апіль — це власне була пані Ліда. Любилися в ній усі, але вона вибрала лише одного. Славка. Оголосили Марка небіжчиком, повінчалися і жили по-християнськи. Як і слід.

Але прийшов 1941 рік. Славка арештували і слід за ним пропав. Ліда знову повдовіла.

Благородне обличчя страдальниці, м'якість, елегантне занедбання і задивлені в далечині, тужливі очі — це була власне Ліда. Любилися в ній усі, але вона вибрала лише одного. Михайла. Зголосилося трьох свідків, які бачили в тюрмі Славка замученим і небіжчиком. Ліда й Михайло взяли цивільний шлюб і жили по-людськи. Як і слід.

Але прийшов 1943 рік. Михайло пішов у партизани і ні слуху, ні духу. Ліда знову осталася сама.

Резигнація, меланхолійність, доброта і краса дозрілої та досвідченої

жінки — це власне була пані Ліда. Любилися в ній усі, але вона вибрала лише одного. Богдана. Ствердили, що Михайло згинув, як герой, на полі слави, оправили в рямці фотографію його могили, побралися і жили, як лише зміли і як було можна.

Але прийшов 1945 рік. Богдана насильно репатріювали і споминай, як звали. Ліда, нещасна Ліда, знову розпочала тужливе дождання.

Заплакане обличчя, маєстатичний хід, холодність і ввічлива стриманість — це якраз була Ліда. Любилися в ній усі, але вона вибрала лише одного. Василя. Газети писали, що Богдана присудили до смертної кари, Василь і Ліда звінчалися і жили щасливо в діпі-стському таборі. Майже рік.

Аж — минулої неділі прийшов... Марко. Була б трагедія, якби в понеділок не прийшов був — Славко. А коли вже всі були приготовані на подвійну трагедію, то справа знову відволікалась, бо у вівторок зголосився Михайло. У середу прийшов Богдан. Усім їм пощастило оминати свою

*Зійшлися й хочуть вічний мир
Закласти, щоб війни опир
Вже не хапав людей на жир.
Отож філософа при цій нагоді
Спитав я: — Мудрецю, скажіть,
Чи вічний мир можливий у природі?
Старий мудрець коротку мить
Задумався, поколунав у носі,
І каже так мені:
— Гм, чи можливий вічний мир? То ні,
Та вічні мрійники були і є ще й досі!*

Ся й г о р

неминучу долю і кожний із них чим мога скоріше поспішав до своєї улюбленої жінки. Прийшли. І тут счинилася жахлива авантюра між Лідою і... головою табору, який не хотів найти для її чоловіків місця в таборі. Врешті таки їх прийняв на виразний наказ директора Унрра, який не міг відмовити у проханні такої гарної жінки, як Ліда.

І тепер вона, — кохана і золота наша Лідочка, у понеділок є Маркова, у вівторок Славкова, у середу Михайлова, у четвер Богданова, а в п'ятницю Василева. У суботу Ліда, як і багато інших жінок, зраджує своїх чоловіків, а в неділю вона має — вихідний день. Іриней Відьма

Графоманія належить до групи маній, тобто хворіб, які проявляються в тому, що хтось чогось дуже хотів би. Часом йому це вдається, часом ні. Маємо: мегаломанію (на неї хворіють таборові голови), клептоманію (хвороба магазинерів), флюоманію (воєнні молодішці), і графоманію. Ця остання дуже небезпечна хвороба, її завзято поборюють літературні критики, але це їм ніяк не вдається. Графоманом є, напр., байкар І. Манило. Але не тому, що, як говорять критики, він зле пише, лише тому, що він дуже хотів би бути графом. Це межує також з мегаломанією.

ПРО ГРАФОМАНІЮ

Господар і свиня

(Байка)

На ярмарку свиню купивши за безцінок,
Хазяїн Шелест, радий, говіркий,
Привіз її, та прямо у присінок —
Рости собі з легенької руки!...
Сусіди збіглися, як на майдан.
А Шелест став коло дверей, та гордо:
— Ви не дивіться, що погана морда:
Надійне явище — цей молодий байкар!
Ось гляньте! — мовив Шелест і за цим
З дверей мотузку зняв, свиня ж, почувши волю,
Забувши про свинячу долю,
В город пустилась маршем бойовим;
Кувікнула, а потім, напрям взявши,
В культуру кинулась та рилом ну орать.
Ще й як орать!... Та що там вже казать?
Робити стала те, що свині роблять завше.
Хазяїн Шелест глянув та й зімлів...
— Ой, що ж накоїло те явище під муром?!
— А хто ж провів оцю кандидатуру? —
Сусід сказав один. — Пускати вмів,
Тепер іди і заганяй до сажу
Свиню ту вражу...
Порадять всі тобі, кого не запитай, —
Сам випустив свиню, то сам і заганяй... —
Пустився Шелест, на город біжить
І про клінічне свинство репетує,
Свиня ж оре собі, паскує і друкує,
І з нього кпить.

Отак буває з критиками в нас:
Пронюха інтерес — рецензію напише:
„Йому дорога прямо на Парнас,
Він органічні витвори залише!“
А потім у гнилизні лементує:
— Ніхто хай графоманів не купує! *)

Рюрик Солітер

Вовни і люди

(Із книги „Байкар“)

У ніч стобуряну (однаково, будь-де)
Вовки зійшлись, мов лицарі в бою,
І думав кожний: „Побіч Вовк іде —
Мені подібний Вовк... Невже його заб'ю? —
Посічений, покрушений, мов я,
Бреде, щоб лихоліття перебути...“
В ту ж ніч зійшлись — аж лют в очах буя! —
Людини дві (однаково, де-буть),
І кожна думає: „Ось поруч — змій...
Марюка... графоман і лиходій!“

Іван Манило

*) Примітка: В текст цієї байки прокрались прикрі друкарські чортки, що навіть порушили порядок рим. — Осьтак:

рядок 8: замість байкар, читай кабан;

рядок 14: замість культуру, читай картоплю;

рядок 19: замість кандидатуру, читай креатуру;

рядок 27: замість паскує і друкує, читай паску-
дить і плямує.

Хоч композитор цієї опери давно вже помер, а того, що тепер перекрутив його лібретто, не можна й люшнюю добити, безсмертні запоріжці й досі живуть над Дунаєм. Є і далі давні Карасі й Одарки, Андрії й Оксани, тільки султан змінив свою роллю і не тим став благовісний Імам.

Оркестра, що грає на власну руку, звичайно з чужих, перестарілих партитур і всюди фальшує дур-модем (печена голова!), є в кожному запорізькому таборі. Хори, хоч незіграні, існують далі і навіть далі відважно виступають непрошені солісти з кепськими голосами, що деруться на ціле горло і показують свою безпомічну безсилість під аплявзи глухих, онімих і ошоломлених глядачів.

ДІЯ I

Хор: (таборового арбайтсам-ту за сценою)

Ой, збирайтесь працювати,
УНРРІ вічно не бувати!

Запоріжці (за сценою):

Хто працює — дулю має,
Бо проп'є все і програв!

Американські українці
(з-за сцени):

Рідний край ми споминаєм,
Що в таборах над Дунаєм.

Запоріжці:

Ой, ви браття, ой, ви рідні,
Посилайте шифи срібні!
ПРО, ми тебе благаєм,
Хліб і масло приготуй.
Свій готовий уряд маєм,
Лиш нам землю відвоюй!
За тобою, Україно,
Ввік ми будемо тужити.
Хоч нас батько розділяє,
Та без батька будемо жити.

Оксана (виходить на сцену):

Маршале ясний, Бевіне
красний —

Божі очі темної ночі.
З Ріміні орле, соколе бистрий,
Ти вже на волі в англійській долі.

Містере Етлі, крутяться нетлі,
Люба Канадо, серця розрадо,

Вас я благаю: Грудь
облегшіте

І нам пришліте афідавіти!

Іван Карась:

Ой, щось дуже загулявся,
Ледве я сюди добрався.
В регенсбурзькому таборі
Був я три дні на соборі.
Без долара і без марки
Випив добре і без чарки.
П'яний люд там ізвалився,
Трохи, трохи не побився.
Задумали мандрувати,
Рідні лягри покидати,
Над Дунаєм опинились,
Між собою порізнались.
А мені так щось здається,
Що у німців доведеться
Без Централі пропадати,
Хто з нас буде гроші брати?
Ой, погані такі жарти,
Менше нас, як наших партій.
Кожна дзвонить власним
дзвоном,

Впившись кепським
самогоном.

Ось, вертаючи додому,
Злапали мене сірому
Репатріаційні братця,
Щоб на родину вертатися.

Одарка:

Відкіля це ти узався?
Де ти досі пропадав?
Хоч Ем-Пі би побоявся,
На дітей би хоч вважав!

Я діп'їст, а не козак!

Запорожець над

Опера на три дії С. Артемовсько

З ким то ти так твердо бився,
З ким ти так бешкетував,
Що увесь синцями вкрився,
Наче збори розганяв?

Іван:

Ось, послухай, що вчинилось,
Страх мене бере й тепер,
Нипком авто появилось —
І беруть в СССР.
Занедужав з розговору,
Скоштував я там біди
Так, що ледве до табору
Доволікся ось сюди.

Одарка:

Чи сидів ти, чи набрав так
У небоги.
Чи набрав ти, як партійний,
Як колись?..

Іван:

Ні, сидів, сидів, їй-богу,
Ось, голубко, подивись!

Одарка:

Випив, мабуть, випив, мабуть,
Пів барила.
Жінка боса, діти голі,
А він пан...

Іван:

Мав продати, але збилась,
Мусів випити всю сам.

Одарка:

Ти на зборах дні і ночі,
Я ж, сердешна, все одна!
Жадний край ще нас не хоче,
А додому, — не дурна!
Про дітей я мушу дбати,
Масла дрібочки нема,
О, не буду більше ждати,
А піду собі сама.

Іван:

От, лукава вража жінка,
Хоч збирайся ти назад.
Тисне, мучить чоловіка,
Як демографічний лад.

Одарка:

Ой, коли б я перше знала,
Як у лягри буду жити,
Вдома була би осталась,
Ніж подня тут зупи пиль.
Запакую вміть манатки
І з тобою розведусь.
В німців винайму приватку
І без тебе обійдусь.

Іван:

Гей, Одарко, кинь ту гадку,
Ну бо, годі, вгомонись.
От чого та баба хоче,
Сам не знаю, далєбі.
Вічно голову морочу
Всім у лягри і собі.
Був в тюрмі і маю свідків,
Був би в родину попав...
А потім то до сусідки
Я на чарочку попавсь.

Одарка:

Так тобі мене замало
І в сусідки ти бував?
Щоб тебе Ем-Пі забрало,
Щоб тебе в сати й взяв!
Постривай же, мій діп'їсте,

Будеш, будеш пам'ятать,
Не звару тобі я їсти,
Будеш хату замінать.
Макогоном руки й ноги
Поламаю будеш знать...
Запиватися в небоги
І про авто тут брехать?

Іван:

Гей, Одарко, годі, буде!
Перестань бо вже кричати!

Одарка:

Ні, нехай же чують люди,
Демократи не мовчать!

Іван:

Жити не хоче більш зі мною,
Хоче, хоче розвестись.
Гей, Одарко, Бог з тобою,
Ну бо, годі, вгомонись!

Одарка:

Що? Тиснути в горлі гадку
В час, як приділи скупі?
Ні! Я йду вже на приватку,
А ти будь собі Ді-Пі!

ДІЯ II

УНРРА:

Як серцю радісно, погідно
Серед діп'їстів дорогих.
Як із консервів золотих
Дихнути можна щось вільно
Багатство, розкіш, панування
І гріш летить до гаманця.
Щоб з ними жити до кінця
Я все віддала б без вагання.
(виходить)

Іван: (виходить)

Тепер унрист я, не козак,
Здається, добре одягнувся.
І як воно зробилось так,
Що в службу УНРРА я
втягнувся?
З Івана я зробився Джон,
Нехай Одарка вибачає.
У стрій оцей я вбрався сам.
Тепер вже жінка не пізнає,
(виходить)

Оксана: (виходить)

Змора ночі над землею
Скрізь помахує крилом.
Комінтерн іде з сім'єю
І засиплює сріблом.
В Білім Домі зірки сяють,
Шепче Іян, шумить Дунай.
Черчіль тихо промовляє:
Не пускай їх, не пускай!
А світ вбогий так і б'ється
Сизим голубком в грудях,
Стогне мліє, і здається,
Що ось-ось буде в вогнях.
Схід завісою закритися
Від завислих очей.
Сам на себе лиш спустився
Далі, далі від людей.
Вже година та близенько,
Йде умовлений вже час.
Жду тебе, мов серденько
Атом хай звінчає нас.

Андрій: (виходить)

Чорна хмара з-за діброви
Простелилась за Дунай,
Час найвищий, чорноброва,

Дунаєм

го. — Лібретто перекрутив: Ярема Галайда.

І як можеш, утікай.
Тут в убогім тім таборі
Дівчинонька сирота
Марно вірить в дальні зорі
І змарновує літа.

Оксана: (дуєт)
О, мій друже, мій прекрасний,
Серцю радісний цей час.
На спокій надія гасне,
Смерть одна розлучить нас.

Андрій:
Ластівко моя прекрасна,
Серцю радісний цей час.
Утікаймо, як ще вчасно,
Смерть від бомб чекає нас.
Між скалами в Берхтесгаден
Човен жде від середи,
Втікнем морем до Канади
І позбудемось біди.
Там доступна всім дорога,
Море днем перепливе,
А надія вже на Бога,
Що в достатках заживем.

ДІЯ ІІІ

Одарка:
Ой, казала мені мати
Та й наказувала,
Щоб я хлопцям документів
не показувала.

Ой, мати, мати
Не показувала.
Посилала мене мати
До криниченьки,
Де до зупи доливають
Та й водиченьки.

Ой, мати, мати і т. д.
Ой, пішла я до Мюнхену,
Забарилася.
На мурина молодого
Задивилася.

Ой, мати і т. д.

(Іван входить)

Чоловіче, бійся Бога,
От пропаща голова!
Вже й пізнає тебе не змога,
Позамінював слова.
Чоловіче ти коханий,
Чи ти сонний, чи ти п'яний,
От до чого докотився,
Навіть в УНРРУ вже пошився.

Іван:
Я тепер американець,
І вже більше не діпіст.
Вже скінчивсь для мене піст
Я військовий новобранець.
Молодице, вгмонися
І від мене відчепися.
Вже тобі я не Іван
Але Джон вже, але пан.
У Нью-Йорку оженився
І з тобою розійдуся.

Одарка:
У Нью-Йорку оженився
Ти сердешний забажав?

Іван:
Вже на мене знову злиться?
Добре я тебе злякав?

Одарка:
Постривай же, мій козаче,
Дам тобі я „оженюсь“!

Іван:
Вже сердешна мабуть плаче.
Та нехай же, не боюсь.

Одарка:
Що робить я бідна маю,
Нещаслива сирота.
Гіркі сльози проливаю,
Марно йдуть мої літа.

Іван:
Ти вже, жінко, не турбуйся,
Жить якимсь таки будем.
У Нью-Йорку оженися,
Та й спокійно заживем.

Одарка:
Цілий вік журюсь, горюю,
Без подяки і хвальби.
День-у-день сама працюю,
А тобі лише баби.

Іван:
Ей, Одарко, вгмонися,
Поки я не розізлився,
Бо тоді, то вибачай,
Зараз в міх та у Дунай.

Одарка:
Чи найвсь ти купольвану,
Чи найвсь ти блекоти?

Іван:
Бач, як вража молодия,
Люба жіночка моя,
Бач, як сердиться і злиться,
І лютує, як змія.

Імат: (входить з Ем-Пі і
енкаведистами)
Слухайте всі і вважайте,
На питання одвічайте.
Хто із вас Карась Іван,
Що пустився на обман?
Мусить стати під законом,
Що прозававсь безправно
Джоном
І у стрій унівський вбрався!

Одарка:
Що я бачу, Боже мій

Іван:
І Оксана і Андрій...

Одарка:
Що, небоже, добрехався?

Іван:
А нащо тобі Іван?

Імат:
Надійшов сюди фірман,
Щебо є наказ Трумана,
Щоби Карася Івана
І усіх, що є при нім
В місці всіх зібрать однім,
І цей лист тут многогласно
Прочитать, щоб стало ясно.
Даний нам уже наказ,
Щоб прийшли усі до нас.

Одарка:
Не дарма енкаведисти
Заступили вільну путь.
Вже за море нам не плисти,
Нас на родину візьмуть.

Імат:
Та не з цим великий Трумен
Нас прислав сюди, як рать.
Щоб спинити акти глуму, —
Всіх звелів звідсіль забрать.

Хор:
Нас сьогодні сповістили,
Щоб сюди ми поспішили.

Велено нас тут зібрать,
Фірман будуть нам читать.

Імат:
Смирно слухать не мішать,
Фірман будемо читать.
Президент і наш господар,
Волелюбних всіх володар
Фірман ось сюди прислав
І вам повну волю дав.
Всім вам щедро дозволяє,
Хто покинути бажає
Цей нудний баварський край, —
До Канади виїжджай!
Хто ж не хоче виїжджати,
Щоб свobodно працювати,
Хай верта у рідний край,
Там знайде — червоний рай.
А Карась з його жоною
Попливуть у світ водою,
А як ні, як хочуть тут, —
Вольному довіільна путь.

Оксана:
Там за тихим, за Дунаєм,
За куртиною є рай,
Та не там, не там бажаєм,
А в чужий, незнаний край.
Верби, тополі похили,
Хижі наші оповили.
Плачуть, плачуть нас там
ждуть,
І в Лондон протести шлють.

Хор: (до енкаведистів)
Ви, товарищі, прощайте,
Не поїдемо в ваш рай.
І про нас позабудьте,
Осоружні ви нам вкрай.
Україно, рідний краю,
Серцем всі тебе бажаєм,
Як прийде Великий Час,
Всіх побачиш знову нас.

Запроторений балет

Кого зводять на манівці прекрасні гуріси? Що це за чудовий танець, що його вони відтворюють? Не вгадали? Це ж оті різні чужинецькі доктрини, що зама-нюють наших піджмелених і запроторених над Дунаєм Іванів Карасів у свої розпусні обійми. Але, — що на те скаже Одарка?

Як доїти шахту?

Написав Остап Вишня, дописав Пилип Черешня

Нісенітниця, гадаєте?

Доять, — ви скажете, — корови, кози, вівці...

Ну, як знаємо, ще й кобили на кумис дояться...

Ну, а шахта?

Як доїти шахту? І чи взагалі її можна доїти?

Виявляється, що можна.

Розуміється, що для того треба бути спеціалістом.

Остап Вишня.

Такими спеціалістами виявилися московські господарники в Україні. Точніше, відповідальні працівники ровеньківського радгоспу на Ворошиловградщині.

Пилип Черешня.

Радгосп у них тваринницький.

Доїли-доїли вони в себе корови, а потім сіли та один одному каже:

— Усе корови та й корови доїмо. Ну, що тут оригінального? Не тільки спеціалістка доярка, а найпростіша собі селянська бабуса може корову видоїти.

— Та й що ж ми придумаємо?

— А що як ми шахту почнемо доїти? Єсть у нас шахта. Давай спробуємо!

— Давай!

— Тільки шахта не корова, її один чоловік як слід не видоїть. Тут треба колективом!

Так от значить і почався лактаційний період шахти ровеньківського тваринницького радгоспу.

Остап Вишня.

Товариші назначили себе взаємно завшахтами, главбухами, техноруками, механізаторами...

Пилип Черешня.

Само собою розуміється, що єсть на шахті і рахівник, і десятник, і кучер, і конюх, і завклубом, і секретар, і три сторожа...

І все це на три чоловіка робітників.

Отаким от чималеньким колективом ровеньківські радгоспівці й доять собі вже третій рік свою шахту.

Шахта стоїть собі тихо, рогами не б'ється й дійниці не перекидає...

Кожна шахта, як ми знаємо, має давати вугілля.

Щоправда, ровеньківська радгоспна шахта вугілля не дає, але своєму керівництву з усім штатом доюн перепедає чималенький...

За три роки „лактаційного“ періоду шахта дала їм, кажуть, щось із півмільона карбованців.

За один тільки 1946 рік штат „надоїв“ із неї 127 тисяч карбованців.

А ви кажете — нісенітниця? Шахти, мовляв, не дояться.

Якби я був...

...мудрий, то я мав би свій розум і не слухав би підшептів різних дураків.

...баран, то не хвилювався б ревом відокремлених ослів.

...багряний, то заміняв би краску на іншу.

...шевчук, то шив би чодоти, а не шився б у літературу.

...тодя, то знову розпочав би мандрівку.

...критиця, то писав би глибші вірші.

...бігун, то озброївся б у гуляй-ногу і чмив з Комітету.

...сам (чук), то я не хвилювався б тим, що думають про мене колишні друзі.

...пасіка, то не шукав би меду в чужих вуликах.

...гірняк, то зголосився б до Бельгії і там показував би свої блакитно-авантюрицькі п'єси іншим запропореним гірнякам.

...бабій, то я писав би лише любовні вірші.

...ідіот, то я вірив би в т. зв. суспільну опіку і харитативну службу.

Уміючи, як бачите, можна доїти й шахту

Остап Вишня.

І не лише шахту. Бо Советський Союз — найпередовіша країна світу. Спеціалістів там багато. Зокрема, — доярів-стахановців. Вони вже, зрештою, тридцять років доять в Україні все — і поля, і ліс, і шахти, і навіть людей. Доюн перепав їм чималенький... Видоїли все — навіть кров.

А в останньому часі наші червоні доярі розпочали, назустріч новій війні, ударну доярну кампанію в усій Європі. Вони тепер дояють Австрію і Болгарію, і Югославію, і Румунію, і Китай, і Німеччину. Дарма, що ті корови позапускалися і звичайний доярці навряд, чи вдалося б з них щось видоїти.

Уміючи, як бачите, можна доїти навіть — і Америку.

І „доярський“ період може тривати дуже довго, аж поки смирні „корови“ не згедзяться і гострими рогами не поперекидають дійниці і доярів.

Пилип Черешня.

Гумор народам!!!

Увага!

Даємо кожному нашому читачеві безплатно

А Ф І Д А В І Т

якщо він не усміхнеться, прочитавши знамениті

Карикатури з літератури

(фотографії з творчої парафії),

що незабаром появляться окремим додатком „Комаря“. Опрацював їх, за рішенням реферату понадшкільної освіти Відділу Культурної Освіти, визначний знавець сучасної літературної карикатури і карикатурної літератури Теок.

З уваги на поліційну заборону творити будь-які натовпи, закуповуючи „Комаря“, поручаємо всім замовити собі в кольпортерів „Комаря“ це епохальне видання, навіть не шкодуючи хабарів.

ВИДАВНИЦТВО „СКОМОРОХ“.

Вивісити на видних місцях!

Не здирай, а прочитай!

Усміх людині!!!

Новинка!

ЯК Я СТАВ ДИРЕКТОРОМ ДЕПАРТАМЕНТУ.

(Закінчення зі стор. 2.)

— Я розумію!.. — перебив я чемно, як і личить в розмові з ексцеленціями.

Пан міністр три-чотири хвилини бавився олівцем, потім зморщив чоло і сказав:

— Ви, друже, іменовані директором департаменту посередніх податків!

Я дуже настрашився. Боже милый, директор департаменту! Я Данило Тихий зі Змарестинова, практикант II категорії і потім дрібний акцизник-підкомісар.

— Пане міністре, — сказав я, бо ми, батяри, люди відважні. — Я для цього за дурний, думаю, не дам ради...

Міністр обурився.

— Це наказ, друже! Імпровізуйте! Ми всі імпровізуємо. Або тепер, або ніколи — ви розумієте? Слава Україні!

— Міністрам слава! — відповів я і вийшов. Авдієнція була скінчена. Я був директором департаменту!

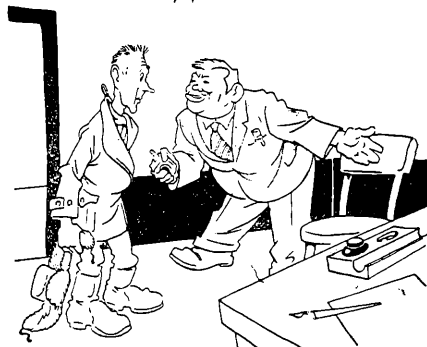
Але — нажаль, лише так довго, як довго маяв на львівській ратуші синьо-жовтий прапор — всього кілька днів. Шкода!

Боже мій, часи знову потепліли! Місцями вже навіть гарячо. Спека. Може вже незабаром прийде нова буря. Що я дав би за те, щоб знову бути... Ні, ні, не директором департаменту, а таким собі маленьким повітовим акцизником, наприклад, у Бібрці. Який не мусів би імпровізувати, але виконувати накази і — працювати. І щоб я свого міністра фінансів оглядав лише — в фільмовому тижневику. Але, щоб він був все — ж — таки якийсь бодай сорокалітній фахівець.

І якби це було добре, якби... в обороні прапора на ратуші не виручали нас камінні леви, але наші груди і наша кров загородили б доступ до нього... союзникам.

Данило Тихий.

1. ПЕРЕД ВИБОРАМИ

— Заходьте, будь ласка. Може закурите? Сідайте...

2. ПО ВИБОРАХ

— Ні, виключене! Сьогодні не маю часу! Може завтра!

**Чи ти вже зголосився до Аргентини?
Не спішися, може поїдеш ще додому!**

(Із лозунгів ГУПР)

Про що звірі говорили...

Нещодавно відбувся в Ратисбоні Великий З'їзд делегатів звіринних скитальців, що, як про це повідомляє урядова статистика ОН, зберігаючи своє життя від червоних мисливців, покинули разом з українськими ізгоями рідні ліси і розпочали своє політичне запрошення.

Цей З'їзд стояв увесь час під знаком виступів визначних солістів Зозулі і Пугача, які майстерно відслідковували свої політичні програми. Зібрані звірі мали з того приводу справжню приємність і лише дуже заспані делегати позіхали.

Обговоривши всі актуальні й неактуальні справи, З'їзд у великому піднесенні закінчив свою роботу, схваливши 27

сторінок машинового письма преріжних резолюцій, що мають бути підставою прийдепешної конституції. Головою Центрального Представництва залишився і надалі мудрий Лев, бо Заяць, що був лідером опозиції, не зважаючи на звіт рахункового Слона, ні на виводи Барана й Жирафи, не мав відваги виступити проти традиційного царя і сказати, чого вони, опозиція, власне хочуть.

Численно була заступлена також звіринна преса. Редактори Орлик, Ящірка і Агнець були особисто.

З'їзд після триденної праці і спільного пиру закінчився дружнім дуетом, що його відкукала Зозуля та відскиглив Пугач.

Ростик і Геник

В одному розпняченому таборі Ростик і Геник вирішили більше не пити. Все ж таки Геник запропонував затримати в шафі пляшечку самогону на випадок хвороби. За три дні Ростик не може вже витримати і каже: „Генку, я хворий!“. „Запізно“, відповідає Геник, „я був хворий учора цілий день!“

ПОДЯКА

Надзирна Рада й Дирекція Корпорації Об'єднаних Спекулянтів (КОС) складає щиро-сердечну подяку всім відвідувачам своєї харчівні в Мюнхені — і тим, на потрібних підлошвах, і тим, на нормальних, і також тим, що взагалі без підлошв — за недобровільні датки на удержання спеціальної котлетово-вареникової кухні.

Завдяки несвідомій жертвенності споживачів, у нас здійснилась стара українська пословиця: „Громада по грамові фету, а нам по кілограмі масла“, чи пак „громада по нермітлеві, а президентів вареники“

Збірці видатно сприяв факт, що вона була законспірована, бо, як відомо, хто не знає, того серце не болить.

Надзирна Рада й Дирекція

„Комар“ („Іжак“) — двотижневик сатири, карикатури і гумору. Виходить 1 і 15 кожного місяця. Передплата на 3 місяці — 15 н. м. Ціна окремого числа 3 н. м. Вид. Спілка „Скоморох“. — Редактор Євген Черевань.
Authorized by Information Control Division
Editor J. Lycholit. Druck: Karl M. Lipp.

Адреса Редакції і Адміністрації:
„The Hedgehog“, München 8, Rosenheimerstr. 46a, кімн. 114.
Урядові години: від 11—13 год. В неділі, свята і суботи сторін не приймається.

Про що звірі говорили...

Але до чого вони домовились?